

Ks. WŁADYSŁAW ŚPIKOWSKI — Poznań

JAK WPROWADZIĆ WIERNYCH W ŻYCIE LITURGICZNE KOŚCIOŁA

U nas w Polsce idzie więcej o to, by uczestniczenie wiernych w życiu liturgicznym Kościoła ukształtować bardziej świadomie i więcej aktywnie oraz o to, by duch odnowienia pobożności przez liturgię objął nie tylko jakąś elitę, lecz przeniknął szerokie warstwy ludowe.

I. Akcja uświadamiająca. Tak kapłan jak i wierni powinni sobie uświadomić następujące punkty: 1. Należy pogłębić swoje pojęcie o Kościele w świetle encykliki *Mystici Corporis Christi*. — 2. Uświadomić sobie należy, czym właściwie jest życie liturgiczne Kościoła. Trzeba widzieć samego Chrystusa działającego w obrzędach liturgicznych. Wymiana dóbr religijnych od Boga do ludzi i od ludzi do Boga następuje za pośrednictwem Chrystusa właśnie w liturgii i przez liturgię. — 3. Wierni mają na mocy chrztu i bierzmowania możliwość i prawo i obowiązek uczestniczenia w życiu liturgicznym Kościoła. — 4. Liturgia jest w swej istocie społeczna. W liturgii wierny bierze udział nie tylko jako pojedyncza osoba, lecz jako członek Kościoła. — 5. Należy sobie uświadomić, jakie miejsce zajmuje liturgia w całokształcie życia Kościoła. Nauczanie i wychowanie Kościoła mają za cel ostateczny doprowadzić człowieka do świętości. I liturgia, jakkolwiek też naucza i wychowuje, to przede wszystkim daje życie Boże. — 6. Najważniejszą akcją liturgiczną Kościoła jest ofiara mszy św. Wszystkie inne sakramenty służą tejże ofierze, są albo przygotowaniem do niej, albo wypromienianiem bezkrwawej ofiary. Podobnie i sakramenty, brewiarz i nawet cały rok liturgiczny.

II. Praca nad uaktywnieniem wiernych w życiu liturgicznym Kościoła. Nie można zadowolić się jedynie akcją uświadamiającą, lecz dołączyć trzeba do niej akcję wciągania wiernych w życie liturgiczne Kościoła. — 1. Należy życie liturgiczne Kościoła uczynić bardziej przyciągającym. Kościół, ołtarz i wszystkie sprzęty kościelne muszą mówić o świętości miejsca. Wszystkie modlitwy i ruchy kapłana muszą na sobie nosić cechę świętości i wieczności. Podobnie i śpiew kościelny musi odpowiadać majestatowi Bożemu. — 2. Trzeba wychować do odpowiedniego zachowania się w kościele. — 3. Należy wiernych powoli wciągnąć do czynnego udziału. Nauczyć ich, jak mają śpiewać, jak się modlić, jak słuchać, jak milczeć. Wielka potrzeba ożywienia nieszpórów. — 4. Należy

pielegnować pobożność prywatną, bez której gesty, formuiki i symbole liturgiczne zostają martwe.

III. Środki pracy liturgicznej. 1. Słowem i piśmem należy wprowadzać wiernych w ducha liturgii. — 2. Należy dać wiernym do ręki teksty liturgiczne. — 3. Należy wykorzystać wszelkie środki pogładowe.

IV. Metoda pracy liturgicznej. 1. Należy unikać wszelkiej przesady, wszelkich pozorów eksperymentowania. Należy budować organicznie. Trzeba jednak tępić wszelkie wygodnictwo i lenistwo wiernych. Akcję trzeba ujednoczyć i prowadzić powszechnie. — 2. Należy zorganizować grono osób interesujących się liturgią i praktykujących. Wyszkolić przewodników liturgii oraz grono lektorów. Nie zrażać się trudnościami. Bóg jest cierpliwy.

Ponadto Ks. Wacław Schenk wygłosił referat pt.: *Udział ludu w ofierze mszy świętej*, wydanej jako broszura. Lublin, 1960, s. 32.